

השמחה בעבודת ה' ובחיי המשפחה

קרוב לוודאי שהפחד הכי גדול שמקנן בליבו של אדם העמל מבוקר עד ערב הוא שלכל העבודה שהוא משקיע, ולכל הטרחה שהוא טורח לא תהיה משמעות עבורו בסוף היום.

ממש כמו הקללות בפרשתנו, פרשת כי תבוא, המתארות מצב עגום וכואב בו אדם מארס אישה אך לא זוכה להינשא לה, או נוטע כרם אך לא זוכה ליהנות מעמלו, כי מישהו אחר בוצר את הפירות, עצוב.

אפשר לומר שזה המכנה המשותף של הרבה קללות בפרשתנו- הצער הרב על כך שהתחלת תהליך אך לא סיימת אותו, יצאת לדרך אך לא הגעת ליעד.

וכשנשאל את עצמנו, על מה באו לנו כל הצרות הללו, על מה אנו סובלים כזה צער נורא ועוגמת נפש נשמע את התורה לוחשת מקרן זוית-

"תחת אשר לא עבדת את ה' אלוקיך בשמחה ובטוב לבב".

נכון, עבדת את ה', עמלת מבוקר עד ערב, אבל לא עשית את זה בשמחה. אולי עבדת, אך לא בטוב לבב, לא בלב שמח.

כי בעבודת ה' לא מספיק רק לסמן "וי" אלא יש ערך לדרך.

ואם כבר יצאת לדרך, אז תעשה אותה בשמחה, אחרת לא תגיע באמת ליעד.

ולמה דווקא שמחה היא המדד לאיכות ההשקעה ולטיב העמל אותו אנו עמלים? את התשובה לכך אפשר למצוא בחיי משפחה תקינים.

כל אחד ואחת מאיתנו יודעים לזהות בעיניים עצומות

האם הנתיבה שהענקתי היום לבני הבית הייתה מכורח המציאות או מלב אוהב?

האם עזרתי לו היום כדי לסמן "וי" (ושירד ממני כבר!) או כי רציתי באמת שיהיה לו טוב?

איך מבחינים בהבדל בסוף היום? איך מזהים מנין באה העשייה?

המדד הוא השמחה! האם עשיתי בחיור ובלב שמח? או שמא בחיפזון כמצוות אנשים מלומדה?

חודש אלול הוא זמן מצוין לחשבון הנפש הזה, בו נזכיר לעצמנו עד כמה החיור שלנו משמעותי,

עד כמה כוונת הלב היא חלק אינטגרלי מהפגיעה במטרה,

ועד כמה נתיבה שבאה מלב שמח היא נתיבה שפותחת שערים נעולים.

כי לשמחה יש כוח לשבר חומות, לעבור מסכים ואפילו מסכות!

שבת שלום ומבורך.

הילה ג'ורנו,

אשת רב קהילה בערד,
בלנית, מדריכת כלות,
וחברת 'בוחרים במשפחה'

"בוחרים במשפחה" - ארגון חברתי ששם לו למטרה לחזק ולקדם את ערכי המשפחה בחברה ובמדינה, מול מגמות הפירוק של התא המשפחתי בארץ ובעולם

